

IX.

*Ánh trắng lẳng trong hồ xưa im lặng
Vườn thanh xuân chim bỏ lại bên đời
Và thử hỏi trong bốn mùa quên lãng
Thời gian nào giữ mãi vết rong chơi?*
(thơ Trần Nghi Hoàng)

Nha Trang, thứ Tư ngày 9/10/1974

Buổi tông dượt bắt đầu từ 8 giờ sáng.

Anh đến bên tôi, giọng vui vẻ:

“Từ nay làm việc cùng nhau, anh hết lo những *Komarovski* vô mắt bé của anh.”

Tôi gật đầu:

“Chính em cũng lo các cô ca sĩ giành anh mất.”

Anh bình thản:

“Anh già rồi! Chỉ có em thôi, *Komarovski* luôn luôn châu chực.”

12 giờ, mọi người tạm ngưng để ăn trưa và cùng nhau trang hoàng sân khấu cho kịp khai trương buổi tối.

Được một chập, người đàn bà bất ngờ bước vào *restaurant* bằng cửa chính, đến kéo ghế ngồi cạnh bên anh. Các nhạc sĩ đồng loạt lặng im trong một lúc ngắn, sau đó từ từ tản mác, chỉ còn tôi và Khánh Huy vẫn ngồi lại nơi bàn với anh và người đàn bà.

Tâm trạng tôi lạ lùng nhiều nỗi. Vừa sợ, lại cũng vừa như thích thú, trong khi rõ ràng, nét dao động hiện rõ trên tất cả kể từ khi có sự xuất hiện của người đàn bà. Tôi thản nhiên tiếp tục câu chuyện đang nói dở cùng Khánh Huy ban nãy. Còn anh thì đứng lên đi ra ngoài sân, có bà đi theo.

Thật lâu, cả hai trở lại.

Đột nhiên, tôi nghe một đến như khó thở. Trái tim đau nhói từng cơn và nổi chần chừ trong óc dâng lên cao độ.

Khuôn mặt người đàn bà có phần tươi tỉnh, quay sang trò chuyện ít phút cùng Khánh Huy.

Khi chào tất cả để ra về, bà cố ý không nhìn đến tôi.

Nổi ngại ngùng vẫn còn đè nặng trên mọi người. *Tôi không dám nhìn anh và cả anh cũng thế, không dám nhìn tôi.*

Cho đến lúc lãnh lương, giọng anh khẩn khoản:

“Hình như em ghét anh?”

Tôi lắc đầu buồn bã, lòng càng thêm yêu anh mạnh mẽ. Vậy mà không hiểu sao như vẫn có một cái gì đó ngăn cản không cho tôi tiến lại bên anh.

Đêm nay khai trương ban nhạc mới, tôi đến sớm hơn thường lệ, để rồi ngay trước cổng Nautique, nhìn thấy người đàn bà đã đứng đấy từ bao giờ. Tôi cúi đầu chào nhưng bà lặng im quay ngoắt sang hướng khác. ***Phải nhận, dấu đã dự phòng những điều này mà sao vẫn nghe lạnh lạnh trong tim.***

Trong hậu trường, anh tiến về tôi, điệu vội vã:

“Em bé của anh, em có yêu anh không? Cố gắng giữ bình tĩnh và tin tưởng anh tuyệt đối nhé!”

Tôi ngồi một góc, lặng lẽ suy nghĩ, lòng tự vỗ về rằng, ***sự việc sẽ không đến nỗi nào nếu như bao giờ trong tim tôi vẫn còn tình yêu cho anh và còn sự chịu đựng kiên nhẫn.***

Một lát, người đàn bà bước vào bằng ngã sau, nói nhanh với tôi trong khi cúi xuống thùng nước đá, lấy ra những chai *bière* đãi ban nhạc:

“Lúc nào rảnh, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Tôi ngược nhìn bà. Bà tiếp:

“Hắn cô cũng dư biết là chuyện gì rồi?”

“Dạ, em biết. Thưa chị, lúc này em đang rồi.”

“Nhưng tôi lại đang bận”, bà chối từ.

Và bà bỏ đi.

Tất cả những điều này chỉ thoáng qua không đầy 3 phút. Bà cũng không hề nhìn tôi lấy một lần.

Đêm thứ nhất trôi qua như thế. Tôi tập cho mình sự bình thản chấp nhận mọi sự, tránh gặp anh, ngoài những bản nhạc phải đàn chung.

Lúc 11 giờ khuya ra về, sớm hơn thường lệ, thấy người đàn bà vẫn đứng ở cổng sau, dáng điệu rình mò canh giữ. Và lần nữa, bà cũng không đáp lại cái chào của tôi.

□

Nha Trang, thứ Năm ngày 10/10/1974

Đêm thứ hai. Dẫu rằng sáng nay anh có đến thăm tại nhà, ân cần dặn dò tôi hãy cố gắng lướt qua chán nản hiện tại để đạt mục đích trường cửu ở tương lai, vậy mà theo với sự hiện diện của người đàn bà, anh đã không dám nhìn hoặc cười với tôi lấy một lần trong Nautique.

□

Nha Trang, thứ Sáu ngày 11/10/1974

Người đàn bà với hai đứa con gái xuất hiện muộn hơn, trong khi từ 6:30 chiều, ban nhạc đã đến tập. Giống như Ngưu Lang Chức Nữ, tôi ngồi trên ghế cao nơi quây rượu, ***núu kéo hình ảnh anh từ những đốm sáng của diều thuốc lá trong một góc phòng nhảy.*** Có lúc sao nghe thật ngẩn ngơ vì sự bi thiết của mối tình!

Cả ban nhạc mới hình như bắt đầu hiểu chuyện, vì thế, trên mặt họ, rõ ràng thấy vẻ lo ngại mỗi khi có sự hiện diện của người đàn bà.

Những đêm nay trời thường hay mưa và anh đang tập cho tôi ba bài *tango* nổi tiếng: *Uno, Je Sais* và *Adios Pampa Mia*.

□

Nha Trang, thứ Bảy ngày 12/10/1974

Buổi chiều, trong hậu trường Nautique, anh bắt chắp bạn hữu, quỳ xuống ôm vòng hai gót tôi. Hơi thở nồng mùi rượu, anh say sưa nói:

“Anh yêu em quá! Yêu em đến điên cuồng được.”

Tôi ngạc nhiên:

“Anh có gì buồn vậy?”

Hùng Lèo chỉ vào anh, lắc đầu:

“Hai chai *martell* suốt từ sáng mà đợi Thu Vân nên vẫn chưa say.”

Anh ngẩng lên, chỉ cho tôi thấy những đốm đen trên quần:

“Vì yêu em quá mà anh đốt cháy cả áo quần, chạm vào da thịt vẫn không biết đau.”

Đột nhiên, ôm ghì tôi, anh hỏi:

“Em có phải là của anh không?”

Tôi gật đầu. Anh tiếp:

“Của riêng mình anh? Mãi mãi?”

Thái độ anh có vẻ lạ kỳ sao ấy? Lòng nghe rung động, tôi đáp nhẹ:

“Anh biết rằng em chỉ duy nhất yêu anh.”

Nét yên tâm trở lại, giọng anh dịu xuống:

“Anh tin em! Chỉ tin một mình em thôi! Có em bên cạnh là anh không còn lo sợ gì nữa.”

Khuôn mặt anh vẫn đượm vẻ buồn nhưng cố giấu qua cái mỉm cười.

□

Nha Trang, Chủ nhật 13/10/1974

Trong giờ tập dượt, anh nói cười rộn rã, điều khiển ban nhạc một cách hăng say, thỉnh thoảng đến gần ôm xiết tôi vào ngực, vẻ bắt chắp.

Lúc 8 giờ tối, người đàn bà xuất hiện. Vậy là chấm dứt bao nhiêu vui nhộn giữa ban nhạc. Mọi người làm việc như những cái máy.

Một *tour* đầu trôi qua, tôi không nghe tiếng đàn của anh. Sau hậu trường, tôi nhìn thấy anh nằm soái dài trên một cái *honda* đặt ngoài sân, người đàn bà đứng cạnh bên đang nói những điều gì đó, vẻ mặt hung dữ.

Tour thứ nhì và thứ ba qua đi vẫn không nghe tiếng *piano*.

Khi anh Phong đến chơi, nói rằng anh đã say rồi thì tôi bỏ đi về sớm, không cả báo cho anh hay.

Đêm nay trời cũng mưa, lê thê ừ dột.

[Về sau nghĩ lại thời gian này, tôi thấy giống như một giấc mơ thật buồn. Mùa mưa đang đến, *dancing* không đông khách như dạo trước làm chung với ban nhạc anh Hoàng Cẩm, nhiều đêm tôi đi làm trong cơn gió mưa lạnh lẽo, thêm sự nặng nề từ phía người đàn bà, càng khiến uể oải chết người!

[]

Nha Trang, thứ Hai 14/10/1974

Trong Nautique, thái độ người đàn bà vẫn nặng nề rình rập. Bà dò hỏi Linh Trang xem anh và tôi có hay chuyện trò thân mật? Cũng nhấn rằng nếu bất chợt thấy anh nói câu gì với tôi thì dù bất cứ nơi đâu, bà vẫn “*sẵn sàng xé quần*” tôi ra “*xem thân thể có gì đẹp không mà ông Ngọc mê đắm như thế?*”

[]

Nha Trang, thứ Ba 15/10/1974

Đang ngồi một mình đọc sách trong *restaurant*, anh bước vào, đến bên tôi hỏi nhỏ:

“Em có khoẻ không?”

Và lật bìa cuốn sách:

“Em đọc quyển gì vậy?”

Tất cả những điều này, anh tỏ ra thật dịu dàng nhưng rất e dè vội vã và bỏ đi ngay sau đó.

Linh Trang đến cạnh trò chuyện. Những câu chuyện tầm phào của Linh Trang chưa dứt thì người đàn bà bước vào, tiến thẳng về phía tôi. Linh Trang hoảng sợ đứng dậy bỏ đi. Phần tôi bình tĩnh kéo ghế mời bà ngồi.

Người đàn bà bắt ngay vào chuyện bằng những câu nói đanh thép, giọng nhỏ nhưng sắc. Bao nhiêu cảm hờn tuôn ra liên tiếp trên đầu môi. Tôi im lặng nhìn bà, ***trong lòng dậy lên sự tò mò rằng tại sao anh có thể chịu đựng quá lâu một người vợ như thế?*** Chung quanh, đám vũ nữ Nautique ngồi rải rác mỗi góc một cô.

Khi người đàn bà nói:

“*Cô chỉ đáng tuổi con tôi, đừng không tới cái háng của ông ấy mà sao đã ngửa nghè mỗi chài sớm thế?*”

thì tôi lắc đầu, cười mỉm.

Bỗng dưng trong đám vũ nữ, có một giọng ồm ồm cất lên rang rang:

“*Đẹp đẽ, con nhà, có học có giáo dục mà từ Sài Gòn ra Nha Trang phải để thẹo lên mặt quả là uổng!*”

Người đàn bà quay qua đám vũ nữ, hai hàm răng nghiêng trên môi chữ:

“Tôi thử nhìn xem nó có dám lôi chồng tôi đi hay không? Không chỉ cái thọ, mà suốt đời nó sẽ cứ phải vác cái mặt quỷ như con Cầm Nhung độ trước.”¹

Dứt câu, người đàn bà đứng lên, đèn kéo ghế ngồi chung với đám vũ nữ.

Tôi vẫn ngồi yên, chúi đầu vào trang sách, *thật tâm không nghe chút nào sợ hãi. Tuy nhiên, cảm nhận rất rõ rằng đang có một nỗi mệt mỏi lan mạnh trong tim. Sự gặp gỡ tay ba hàng ngày này quả là một thử thách ghê gớm cho tôi trên con đường đi tìm hạnh phúc. Cái bánh hạnh phúc trước khi được quyền nhìn đến, tôi phải trả giá bằng biết bao gian khổ. Những hạt mưa đang rơi ngoài trời cũng không nhiều hơn những hàng nước mắt rồi đây sẽ âm thầm tuôn chảy trong tâm tư cô lẻ. Và tôi tự hỏi, Thượng Đế hay anh, ai đã bày ra điều thử thách ấy cho tôi?*

Tôi vào hậu trường tìm anh, thẳng thắn xin anh cho nghỉ việc. Nét hốt hoảng ngồi lên mặt, nhưng anh không nói gì.

Tôi hỏi nhỏ:

“Có thể nào anh không nhận ra rằng em đã quá mệt đến đường quy ngã?”

Anh cúi đầu đáp:

“Anh xin lỗi em! Anh thật ích kỷ.”

Tôi lặng lẽ ôm đàn ra về giữa cơn mưa.

Nửa giờ sau.

Ngoài sân, tiếng còi xe của anh vang lên inh ỏi. Tôi vui mừng như chưa hề bao giờ vui mừng đến thế, vụt phóng tới bên anh. Anh hỏi vội vàng:

“Em có còn yêu anh?”

Tôi gật đầu.

“Và có dám liều ra đi cùng anh?”

Tôi lại gật đầu.

“Vậy em thu xếp mọi thứ để bất cứ lúc nào mình cũng sẵn sàng rời thành phố. Anh hiểu em đã chịu đựng quá sức rồi. Anh cũng cần gặp em hằng ngày để vững lòng tin tưởng. Vậy ngày mai anh đến đợi ở Brodard lúc 9 giờ sáng nhé?”

□

---

¹Cầm Nhung, một vũ nữ nổi tiếng đẹp ở Sài Gòn thập niên 1960, bị người vợ một Trung tá (tinh nhân của cô) tạt nguyên một lon *acide* vào mặt, trở thành người hành khất tàn phế trên bến phà Bắc Mỹ Thuận.